

Sygn. akt I C 276/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 listopada 2020 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk – Północ w Gdańsku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia Marek Jasiński

Protokolant: Joanna Czyżewska

po rozpoznaniu w dniu 3 listopada 2020 r. w Gdańsku

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w M.

przeciwko J. F.-K.

o zapłatę

I. oddała powództwo;

II. zasądza od (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w M. na rzecz J. F.-K. kwotę 900 zł (dziewięćset złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

UZASADNIENIE

Powód (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w M. w pozwie przeciwko pozwanej J. F.-K. domagał się zapłaty kwoty 1.596,57 zł wraz z odsetkami umownymi za opóźnienie w wysokości dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, a także kosztami postępowania według norm przepisanych.

Roszczenie swoje powód wywodził z zawartej z dotychczasowym wierzycielem (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. umowy przelewu wierzytelności, na podstawie której nabył wierzytelności w stosunku do pozwanej wynikającą z umowy pożyczki z dnia 15 maja 2018 r. nr (...). Kwota dochodzona pozvem obejmowała: 1.375 zł tytułem należności głównej, 221,57 zł tytułem odsetek.

W uzasadnieniu wskazał, że w dniu 15 maja 2018 r. pozwana J. F.-K. zawarła z (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. umowę pożyczki nr (...). Wobec braku spłaty zadłużenia, wierzytelność wynikająca z opisanej umowy została zbyta na rzecz powoda w dniu 21 lutego 2019 r.

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym w dniu 16 września 2019 r. w sprawie o sygn. akt X Nc 42144/19 starszy referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym w Elblągu orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

Pozwana w sprzeciwie od nakazu zapłaty wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu. W uzasadnieniu poniosła zarzut spłaty zobowiązania do kwoty 1.060,90 zł, braku wypowiedzenia umowy pożyczki oraz udzielania pożyczki niezgodnie z ustawą o kredycie konsumenckim.

Na rozprawie w dniu 3 listopada 2020 r. strona pozwana podniosła zarzut braku legitymacji czynnej.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

J. F.-K. zawarła umowę pożyczki z (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W..

Z tytułu spłaty zadłużenia J. F.-K. uiszcza łącznie kwotę 1.060,90 zł:

- 27 stycznia 2018 r. – kwotę 153,40 zł

- 14 marca 2018 r. – kwotę 178,75 zł.

- 29 marca 2018 r. – kwotę 178,75 zł

- 12 kwietnia 2018 r. – kwotę 275 zł

- 15 maja 2018 r. – kwotę 275 zł

dowód: potwierdzenie wpłat – k. 34-38, pismo pozwanej z dnia 31 lipca 2018 r. – k. 32 potwierdzenie nadania – k. 33, pismo pozwanej z dnia 10 sierpnia 2018 r. – k. 34/

Pismem z dnia 12 kwietnia 2019 r. (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w Ł., informując, iż działa w imieniu (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w M., zawiadomiła J. F.-K. o zawarciu umowy cesji wierzytelności z dnia 21 lutego 2019 r. z (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. z tytułu wierzytelności pieniężnych wynikających z umów zawartych z tą Spółką. Jednocześnie wezwała pozwaną do zapłaty kwoty 2.163,27 zł, w tym kwoty 1.375 zł tytułem spłaty kapitału, 106,59 zł tytułem odsetek poprzedniego wierzyciela oraz 51,68 zł tytułem odsetek względem obecnego wierzyciela.

dowód: wezwanie do zapłaty – k. 4, umowa ramowa przelewu wierzytelności – k. 10-11, 13- 16, potwierdzenie przelewu – k. 17, porozumienie z dnia 21 lutego 2019 r. – k.12-12 verte /

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Sąd ustalił stan faktyczny w oparciu o przedłożone do akt sprawy dokumenty w tym, w postaci potwierdzeń wpłat dokonanych przez pozwaną.

Roszczenia powoda znajduje oparcie w art. 720 k.c. oraz w przepisach ustawy z 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim. Zgodnie z treścią art. 3 ust. 1 powołanej ustawy przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę o kredyt w wysokości nie większej niż 255.550 zł albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta polska, który kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela konsumentowi, lub daje przyrzeczenie udzielenia, przy czym w myśl ust. 2 pkt 1 powołanej ustawy za umowę o kredyt konsumencki uważa się w szczególności umowę pożyczki. Z kolei z przepisu art. 5 pkt 8 ustawy wynika, że całkowita kwota do zapłaty przez konsumenta stanowi sumę całkowitego kosztu kredytu i całkowitej kwoty kredytu. W pkt 6 tego artykułu wskazano, że całkowity koszt kredytu to wszelkie koszty, które konsument jest zobowiązany ponieść w związku z umową o kredyt, w szczególności: odsetki, opłaty, prowizje, podatki i marże jeżeli są znane kredytodawcy oraz koszty usług dodatkowych w przypadku gdy ich poniesienie jest niezbędne do uzyskania kredytu, z wyjątkiem kosztów opłat notarialnych ponoszonych przez konsumenta. Przywołana wyżej ustawa nie wyłącza stosowania ogólnych przepisów Kodeksu cywilnego dotyczących pożyczki. Stanowi jednak ograniczenie wyrażonej w art. 353¹ k.c. zasady swobody umów. W myśl zaś art. 720 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

W niniejszej sprawie pozwana przyznała, że zaciągnęła zobowiązanie wobec, ale wobec wierzyciela (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.. W zawiązku z tym kwestionowała roszczenie powoda zarówno co

do zasady, jak i co do wysokości, podnosiła m.in. zarzut braku legitymacji czynnej powoda oraz zarzut spełnienia świadczenia.

W pierwszej kolejności należało się odnieść do zarzutu braku legitymacji czynnej jako najdalej idącego.

Zgodnie z przepisami kodeksu postępowania cywilnego dokumentem jest wyłącznie oryginał. Kserokopia, jako odwzorowanie oryginału, może być uznana wyłącznie za odpis dokumentu. Z kolei odpis dokumentu jest dokumentem wskazującym na istnienie dokumentu oryginalnego. Niepoświadczona podpisem strony kserokopia nie jest dokumentem. Jeżeli zaś pismo nie może być uznane za dokument, nie może być ono też podstawą do prowadzenia dowodu w trybie art. 308 k.p.c. (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 czerwca 2000 r. IV CKN 59/00, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 kwietnia 2009 r., II CSK 557/08). Dla uznania kserokopii za dokument niezbędne jest oświadczenie o istnieniu oryginału o treści i formie odwzorowanej kserokopią. Dopiero po umieszczeniu na kopii poświadczenia zgodności z oryginałem można uznać kserokopię za dokument świadczący o istnieniu oryginału.

Zatem przedstawiony przez powoda dowód w postaci kopii umowy cesji wierzytelności, ani kopii porozumienia nr 1 z dnia 21 lutego 2019 r. nie mogą stanowić dowodu istnienia i cesji dochodzonej wierzytelności. Nie zostały one poświadczone jako zgodne z oryginałem przez pełnomocnika strony powodowej, będącego radcą prawnym. Jest on w istocie jedynie informacją o tym, że powód twierdzi, iż przysługuje mu roszczenie w nim ujęte, które miał nabyć od pierwotnego wierzyciela. Wskazać w tym miejscu należy, iż zgodnie z §2 pkt 5 umowy cesji przelew wierzytelności ze skutkiem rozporządzającym następuje z chwilą podpisania porozumienia i zapłaty przez cesjonariusza ceny za wierzytelności objęte porozumieniem. W związku z tym pomimo załączenia do akt sprawy przez powoda potwierdzenia uiszczenia ceny zakupu wierzytelności, nie można zatem uznać kopii umowy cesji i porozumienia za wiarygodny dowód świadczący o przysługiwaniu powodowi wierzytelności względem pozwanej.

Co więcej powód nie wykazał, by cedentowi (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. przysługiwała wierzytelność w stosunku do pozwanej, która w toku procesu przyznała, iż zawarła umowę pożyczki, ale z (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W..

Postępowanie cywilne jest oparte na zasadzie kontradyktoryjności. Zgodnie z treścią art. 6 k.c., ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Tak więc w niniejszej sprawie na powodzie spoczywał obowiązek udowodnienia faktów uzasadniających jej roszczenie, a ponadto w myśl art. 232 k.p.c. ciążył na nim obowiązek wskazywania dowodów, z których wywodził skutki prawne.

Do zamknięcia rozprawy powód nie przedstawił żadnych dokumentów potwierdzających istnienie i wymagalność jego roszczenia, pomimo zobowiązania pełnomocnika powoda zarządzeniem z dnia 29 maja 2020 r. do wniesienia pisma przygotowawczego, w którym ustosunkuje się do zarzutów podniesionych w sprzeciwie od nakazu zapłaty.

Powód nie wykazał również roszczenia co do wysokości. Brak dowodów w postaci umowy pożyczki, czy wypowiedzenia umowy, sposobu księgowania dokonanych przez pozwaną wpłat, czy też jakichkolwiek dowodów pozwalających na zweryfikowanie, w jaki sposób została wyliczona kwota dochodzona pozwem, uniemożliwia poczynienie przez Sąd ustaleń co do treści ewentualnej umowy zawartej przez pozwaną, ustalenia daty początkowej odsetek, wysokości odsetek oraz charakteru roszczeń i ich wymagalności. Powód w żaden sposób nie ustosunkował się również do zarzutu spełnienia świadczenia przez pozwaną.

Odnośnie inicjatywy dowodowej Sąd w pełni podziela utarte orzecznictwo Sądu Najwyższego wyrażające się w tezie: "Rzeczą sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.)."

W tym stanie rzeczy Sąd na mocy art. 6 k.c. a contrario powództwo oddalił.

O kosztach procesu Sąd orzekł w punkcie II wyroku zgodnie z art. 98 § 1 k.p.c., zasądzając na rzecz powoda od pozwanej, jako strony przegrywającej sprawę, zwrot całości kosztów procesu, na które złożyły się koszty zastępstwa procesowego w kwocie 900 zł, ustalone na podstawie § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

ZARZĄDZENIE

1) (...)

2) (...)

3) (...)

SSR Marek Jasiński